

РЕШЕНИЕ

№ 30638

гр. София, 03.08.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в
публично заседание на 29.07.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елена Попова

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **4604** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 10а ал.1 от Закон за чужденците в Република България /ЗЧРБ/. Образувано е по жалба от 01.04.2026г. от Х. Й., [дата на раждане] , гражданин на Република Т., чрез процесуален представител, срещу отказ от 18.03.2026г. за издаване на виза на Първи секретар, Завеждащ „Консулска служба“ в Консулска служба в Посолството на Република България в А., Република Т. по заявление на Х. Й. № ANK26002161V.

Жалбоподателят счита, че отказът е незаконосъобразен и издаден в противоречие с материалния и процесуалния закон, поради което иска отмяната му. Твърди се, че отказът не отговоря на изискването на чл.59 АПК. Счита, че жалбоподателят отговоря на всички изисквания за получаване на виза, тъй като е представил необходимите доказателства относно осигурено жилище, финансова издръжка от съпругата му-българска гражданка, за което представя удостоверение за граждански брак. Изложени са твърдения за нарушаване на правото на личен живот, предвид невъзможността му да бъде със съпругата си в Република България. По същество моли за отмяна на отказа.

Ответникът- Завеждащ консулска служба в Посолството на Република България в А., Република Т., редовно призован, не се явява, не изпраща представител, респ. не взема становище.

Административен съд София – град, като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа страна следното:

Със заявление за издаване на виза № ANK26002161V (л.28) жалбоподателят Х. Й., [дата на раждане] , гражданин на Република Т., е подал в Посолството на Република България в А., Т.,

искане за издаване на виза. В заявлението жалбоподателят е посочил, че е женен за А. И., като разходите за пътуване и издръжка по време на престоя на кандидата се покриват от съпругата му. Към заявлението са приложени нотариално заверена на 12.02.2026г. декларация от В. О. Г. за това, че в качеството си на собственик на жилище, находящо се в [населено място], осигурява на А. А. И. и на Х. Й. посочения имот под наем, като е приложен и договор за наем от 01.12.2025г.-л.13, медицинска застраховка-л.14 и сл., удостоверение за граждански брак между А. А. И. и Х. Й. с дата на сключване на брака-03.08.2023г. в Германия-л.23, справка за съдимост, видно от която жалбоподателят не е осъждан в Република Т.-л.34, справка за адресна регистрация в Република Т.-л.35, банково извлечение от Зират банк за наличните суми по сметка на жалбоподателя, копие от документ за самоличност на жалбоподателя-л.56, декларация от 02.12.2025г. от А. И., че поема пълната финансова издръжка на съпруга си Х. Й.-л.59.

На 18.03.2026г. е издаден оспорваният отказ за издаване на виза от Завеждащ консулска служба в Посолството на Република България в А., Република Т. по заявление на жалбоподателя за издаване на виза тип „Д“ с отбелязване -целта и условията на планирания престой не са обосновани и предоставената информация относно обосновката на целта и условията на планирания престой не е надеждна.

От ответника е представена заповед №25/26.08.2025г. на посланика в Посолство на Република България в А., Република Т., с което упълномощава Д. К.- Завеждащ консулска служба в Посолството на Република България в А., Т., да съставя, подписва и връчва откази за издаване на визи-л.58. Представена и заповед № 95-00-26/16.01.2025г. на Министъра на външните работи, видно от която право да вземат решения за отказ за издаване на визи на основание чл.10 ЗЧРБ имат и консулските длъжностни лица в задграничните представителства на Република България, като е възложено на ръководителите на дипломатическите и консулските представителства на Република България да определят с писмена заповед консулските длъжностни лица в съответното представителство, които да съставят, подписват и връчват /съобщават/ на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно Приложение 7 към чл.34 ал.3 от НУРИВОВР. /л.59/

В хода на съдебното производство е получено писмо от ДАНС от Дирекция „Миграция“ МВР, с което уведомяват съда, че не са изразявали становище по подаденото от жалбоподателя заявление за виза.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Подадената жалба е допустима- подадена е до съда от надлежна страна - адресат на оспорения индивидуален административен акт и в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съгласно разпоредбата на чл. 10а, ал. 1 от ЗЧРБ, отказите за издаване на визи могат подлежат на обжалване по реда на Административнопроцесуалния кодекс относно тяхната законосъобразност.

При разглеждане по съществото на спора, съдът намира следното:

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Нормата на чл. 8 от ЗЧРБ предвижда, че чужденец може да влезе в Република България, ако притежава редовен документ за задгранично пътуване или друг заместващ го документ, както и виза, когато такава се изисква. Съгласно чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България и следователно те отказват издаването на виза.

Редът за издаване на визи е регламентиран в Наредбата за условията и реда за издаване на визи и

определяне на визовия режим, приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г.- "Наредбата"/ НУРИВОВР. В чл. 27, ал. 6 от Наредбата е предвидено, че определените по чл. 27, ал. 2 консулски длъжностни лица, преди да вземат решение по заявлението за издаване на виза, извършват проверка на декларираните данни и представените документи и задължително изпращат заявлението до Националния визов център за проверка в автоматизираните национални информационни фондове и Визовата информационна система на Европейския съюз, както и за консултиране с друга държава членка, прилагаща изцяло достиженията на правото на Европейския съюз от Шенген, в случай че е заявено такова по реда на чл. 22 от Визовия кодекс. Разпоредбата на чл. 34, ал. 1 от Наредбата предвижда случаите, когато не се издава виза.

За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на издаване на виза на границата - от ръководителя на органа по чл. 10, ал. 2 или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основаниято за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване (изпращане) на заинтересуваното лице.

Не се спори, че оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган. Видно от заповед №25/26.08.2025г. на посланика в Посолство на Република България в А., Република Т., Д. К.- Завеждащ консулска служба в Посолството на Република България в А., Т. е упълномощен да съставя, подписва и връчва откази за издаване на визи. Представена и заповед № 95-00-26/16.01.2025г. на Министъра на външните работи, видно от която право да вземат решения за отказ за издаване на визи на основание чл.10 ЗЧРБ имат и консулските длъжностни лица в задграничните представителства на Република България, като е възложено на ръководителите на дипломатическите и консулските представителства на Република България да определят с писмена заповед консулските длъжностни лица в съответното представителство, които да съставят, подписват и връчват /съобщават/ на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно Приложение 7 към чл.34 ал.3 от НУРИВОВР.

Отказът е съставен на формуляр по образец, съгласно Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим /НУРИВОВР/, но не са обосновани причините за постановяването му относно посоченото правното основание за издаването му.

В случая са налице правни, но не и конкретни фактически основания, които са послужили на консулското длъжностно лице за постановяване на отказа по заявлението на Х. Й..

Безспорно административният акт следва да съдържа фактическите основания за неговото издаване. По същество те представляват юридическият факт (респ. фактическият състав), от който органът черпи упражненото от него субективно административно право. Това са конкретните факти, въз основа на които същият е счел, че следва да упражни предоставената му компетентност и на базата на които се извършва последващата съдебна преценка за законосъобразност на акта. В конкретната хипотеза не са изложени фактическите основания, а е налице само преповтаряне на правната норма. Липсва обсъждане на представените от жалбоподателя документи и изясняване на въпроса защо административният орган приема, че „целта и условията на планирания престой не са обосновани и предоставената информация относно обосновката на целта и условията на планирания престой не е надеждна“.

От друга страна, изводите в оспорвания отказ се опровергават от събраните в хода на административното производство доказателства-удостоверение за сключен граждански брак, декларация за издръжка на жалбоподателя от съпругата му, договор за наем на имот и декларация

от собственика на имота, както и извлечение от банка за наличностите по сметка на жалбоподателя.

При липсата на фактически мотиви, съобразени с особеностите на конкретния случай и намерението на жалбоподателя, съдът е поставен в невъзможност да провери, дали са спазени изискванията на материалния закон за отказ. Липсата на ясни фактически и конкретни съответстващи им логически правни основания в издадения административен акт представлява съществен порок, който води до неговата незаконосъобразност. Липсата на мотиви съгласно т. 2 от Тълкувателно решение № 4 от 22.04.2004 г. на ВАС по тълкувателно дело № 4/2002 г., което е задължително за съдилищата на основание чл. 130, ал. 2 от ЗСВ, във всички случаи е основание за отмяната на издадения административен акт.

Съдебната практика е категорична, че посочването на фактически и правни основания за издаването на акта от страна на органа е предпоставка за упражняване на съдебен контрол върху същия и за възможността за организиране на адекватна защита спрямо него. Съдът не може да допълва липсващите мотиви на органа, нито в съдебната фаза да изяснява факти, които не са намерили отражение в оспорения акт. Предвид обстоятелството, че естеството на акта не позволява решаването на въпроса по същество, преписката следва да се изпрати на съответния компетентен административен орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. Административният орган следва да обсъди писмените доказателства, които очертават условията и целта на престой на жалбоподателя в България и да прецени отговарят ли на законовите изисквания, доказват ли целта на пътуването, както и намерението му да напусне страната в рамките на разрешения срок за пребиваване.

От изложените съображения следва, че обжалваният отказ е постановен в нарушение на материалния закон.

Предвид гореизложеното и на основание чл. 172, ал.2 от АПК Административен съд София - град, Първо отделение, 21-ви състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба от 01.04.2026г. от Х. Й., [дата на раждане] , гражданин на Република Т., чрез процесуален представител, отказ от 18.03.2026г. за издаване на виза на Първи секретар, Завеждащ „Консулска служба“ в Консулска служба в Посолството на Република България в А., Република Т. по заявление на Х. Й. № ANK26002161V..

ИЗПРАЩА преписката на Първи секретар, Завеждащ „Консулска служба“ в Консулска служба в Посолството на Република България в А., Република Т. за издаване на законосъобразен административен акт, при изпълнение на задължителните указания, дадени в решението.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд, в 14-дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: